

Regeringskansliet
Utbildningsdepartementet
103 33 Stockholm

Remiss EU-kommissionens förslag till ramprogram för forskning och innovation 2014-2020 (Horizon 2020)

Mål för EU:s forskningspolitik

Genom en särskild avdelning (XIX) i Lissabonfördraget har Europeiska unionen (EU) och EU-kommissionen fått makt att styra, påverka och urgröpa medlemsstaternas forskningspolitik. Idag är EU en av de två viktigaste forskningsfinansiärerna vid svenska universitet.

Enligt artikel 179 (EUF) ska EU ”ha som mål att stärka unionens vetenskapliga och tekniska grund genom att åstadkomma ett europeiskt forskningsområde (ERA, min anm) med fri rörlighet för forskare, vetenskapliga rön och teknik, att främja utvecklingen av unionens konkurrensförmåga, inbegripet inom unionens industri, och att underlätta alla forskningsinsatser som anses nödvändiga enligt andra kapitel i fördragen”.

EU:s forskningspolitik är till övervägande delen inriktad på att stödja de europeiska transnationella storbolagens konkurrensförmåga och för detta ändamål sägs det i artikel 173 (EUF) att ”insatser, i överensstämmelse med ett system av öppna och konkurrensutsatta marknader inriktas på att...främja ett bättre utnyttjande av de industriella möjligheter som skapas genom politiken inom sektorerna för innovation, forskning och teknisk utveckling”. För att i någon mån mildra storföretagens makt över forskningspolitiken sägs i artikel 173, om att uppnå målet för forskningspolitiken (se ovan), att unionen ska ”inom hela sitt område stimulera företag, inklusive små och medelstora företag, forskningscentra och universitet i deras insatser för forskning och teknisk utveckling av hög kvalitet”.

I detta i Lissabonfördraget nyliberala uppmålade perspektiv är EU:s insatser för samhällsvetenskaplig och humanitär forskning marginell och när sådana förekommer är de främst inriktade för att underlätta EU:s företagsutveckling och konkurrenskraft.

Horizon 2020 utsänt för remiss

Det viktigaste instrumentet för EU att samordna sin verksamhet inom forskning och teknisk utveckling och öka det överstatliga inflytande i den nationella forskningspolitiken är ett fleråriga ramprogram (artikel 182 EUF). För närvarande gäller det sjunde ramprogrammet (FP7) 2007-2013, som omfattar en volym av 52 miljarder euro.

EU-kommissionen har sedan en tid förberett det åttonde ramprogrammet 2014-2020. Det har döpts till Horizon 2020, och är ”ett ramprogram för forskning och innovation”. För att förstärka det industriella och företagsinriktade perspektivet på EU:s forskningspolitik, och kanske som ett svar på den finansiella och ekonomiska krisen i Europa, har ordet ”innovation” lagts till. Innovation är en del av den s.k. kunskapstriangeln (utbildning, forskning och innovation), som särskilt lanserades under det svenska ordförandeskapet i alla möjliga och omöjliga sammanhang som en lösning på EU:s konkurrenskraftsproblem. Horizon 2020 sägs bli ”ett viktigt verktyg i genomförande av flaggskeppsinitiativet *Innovationsunionen*”, som förväntas ”utveckla idéer, tillväxt och sysselsättning i framtiden” när nu Europa står inför ”en offentlig skuldskris, och hotet om en ny recession”.

EU-kommissionen presenterade den 30 november sitt förslag Horizon 2020. Den 1 december skickade Regeringskansliet/Utbildningsdepartementet förslaget på remiss till 155 instanser, varav ett 40-tal universitet och högskolor. Svar skall ha inkommit senast 20 januari 2012.

Horizon 2020 består av fyra delar: det generellt skrivna ramprogrammet (14ss); det långt mer detaljerade särskilda programmet (134ss); ett dokument om deltaganderegler samt ett ramprogram för EU:s kärnenergiforskning 2014-2018. Dessutom ingår som särskilt dokument en påklustrad konsekvensstudie av ramprogrammet.

Förslaget till Horizon 2020 omfattar en volym av 80 miljarder euro (i fast pris 2011), vilket betyder att skattebetalare inom EU förväntas stödja en utökning av EU:s forskningskapacitet med 46 procent jämfört med finansieringen under FP7.

Departementet beklagar den korta remisstiden som kraftigt förminskats p.g.a. jul- och nyårshelger, och hänvisar till att förhandlingar i EU:s rådsarbetsgrupp inleds i början av februari. Departementet är inte särskilt intresserat att få en helhetssyn på EU:s forskningspolitik utan skriver att "instanserna uppmanas att koncentrera sina synpunkter till de delar av förslagen som berör dem mest". Särskilt är departementet intresserat av att få synpunkter på förändringar om "hur förslagen kan tänkas inverka på svenska aktörer inom forskning och innovation". Kritiska synpunkter på EU:s forskningspolitik eftersträvas således inte, vilket understryks av att bland de 155 remissinstanserna finns inte enda som representerar det svenska civillsamhället.

Det finns ingen kritisk diskussion om EU:s forsknings- och innovationspolitik

Det generella ramprogrammet avslutas med ett stycke om att uppfylla gemensamma förväntningar. Här skriver EU-kommissionen att "Europas skattebetalare har rätt att veta hur deras pengar investeras. Eftersom forskning och innovation är avgörande för människors framtid, är det viktigt att göra allmänheten medveten om den forsknings- och innovationsverksamhet som finansieras genom Horizon 2020...och öka allmänhetens medvetenhet, och engagemang, främja samhällsdebatten". Innovations- och kommunikationsåtgärder om Innovationsunionen ska särskilt "fokusera på att informera beslutsfattare, företag, innovatörer och andra forskare om resultaten av forskning, bland annat genom en öppen åtkomst".

Detta är som ofta i EU-sammanhang vackra och stolta ord, som dock inte har någon bäring i den reellt existerande nyliberala praktiken. Kanske EU-kommissionen är medveten om att det inte finns någon kritisk diskussion om EU:s forskningspolitik i Sverige och sannolikt också de flesta andra medlemsstater.

Som universitetsanställd kan jag inte finna ett enda seriöst exempel, t.ex. inom universitetsvärlden, på en kritisk diskussion om EU:s forskningsinstitutioner och forskningspolitik och om hur svensk nationell forskningspolitik alltmer underordnas EU. Mina kollegor anpassar sig till den nya store anslagsgivaren. Oftast har de inget val efter år av ekonomiska åtstramningar, minskade nationella anslagsmöjligheter och osäkra anställningsförhållanden inom universitetsvärlden. Dessutom är kunskapen om EU:s forskningspolitiska infrastruktur undermålig. Under tecknad fick 2010 resa till Norge för att kunna delta i en kritisk konferens om EU:s forskningspolitik, se http://www2.lwr.kth.se/Publikationer/PDF_Files/EUsforskningspolitikFeb10.pdf

Istället framställer den myndighet som har ansvar för att koordinera Sveriges deltagande i EU-forskning, Vinnova, EU:s forskningspolitik i ljusa färger och som oproblematiserad. Den kritik som framförs handlar nästa alltid om den omfattande byråkratin som omger deltagande i EU-forskningsprojekt, och att denna måste åtgärdas, men aldrig om EU:s forskningspolitik som sådan.

Så t.ex. arrangerade Vinnova och Svenskt Näringsliv den 11 maj förra året en nationell ”propagandakonferens” döpt till Spelplan Europa. I konferensen deltog fler än 150 ”svenska aktörer” och bl.a. Alan Cross från EU:s direktorat för forskning (DG Research). Vinnova generaldirektör inledde med att vi lever i ”spännande tider”. En statssekreterare från Näringslivsdepartementet berättade att Sverige nu deltar i forskningsprojekt i FP7 till en volym av 7 miljarder svenska kronor, att industrins deltagande måste öka, att vi går mot en Innovationsunion och att Sverige måste få mer utbyte av EU-forskningen. Alan Cross talade om att strategin för Horizon 2020 är länkat till EU:s långtidsprogram för EU2020 (den tidigare Lissabonstrategin). Vad EU eftersträvar är ”en smart, uthållig och inkluderande tillväxt”. Tre procent av GDP skall investeras i forskning och utveckling och Innovationsunionen skall vara Europas flaggskepp. På konferensen framfördes de vanliga klagomålen på den omfattande byråkratin, som Cross sade var en av de viktigaste ambitionerna att minska i Horizon 2020. Det framkom också på konferensen att Vinnova anställt ett tio-tal ”entusiastiska kommunikatörer” som reser land och rike runt för att få svenska aktörer att bli aktivare i EU-forskningen.

I konferensen deltog också Jan-Eric Sundgren som ingår i direktion för VOLVO. Sundgren är också professor i tunnfilmfysik och var under perioden 1998-2006 rektor för Chalmers tekniska högskola. På konferensen presenterade han sig som representant för Business Europe och European Round Table of Industrialists (ERTI). ERTI är den mäktigaste lobbyorganisationen för de europeiska storföretagen som lobbyar gentemot EU-kommissionen och andra EU-institutioner, och som bl.a. är en pådrivare för eurosystelet. ERTI bildades en gång av Pehr Gyllenhammar, tidigare VOLVO-chef. Sundgren framförde särskilt att den europeiska industrin stöder megaforskningsprojekt (s.k. KIC eller Knowledge and Innovation Communities) inom ramen för EIT i EU:s framtida forskningspolitik som ett medel för att stärka EU:s konkurrenskraft. Idén är att bilda stora forskningsprojekt med universiteten, små- och medelstora företag (Business Europe) och storföretagen (ERTI).

EIT är detsamma som ”Europeiska institutet för innovation och teknik”, som skapades 2008 för att stödja Lissabonstrategin och dess fortsättning EU2020, och anses vara ”en hjärtefråga” för EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso. EIT har sitt administrativa kontor förlagt till Budapest och för 2008-2013 har 308 miljoner euro avsatts för KIC-projekten. I Horizon 2020 avser EU ”fortsätta investeringen i Europas framtid genom att stärka Europeiska forskningsrådet, främja forskningen om framtida och ny teknik, öka utbildningsutbudet och ge unga och begåvade forskare större möjlighet till rörlighet och karriärutveckling samt stärka EIT:s roll”. För universiteten menade Sundgren att KICs är en särskild utmaning, och sade ”att ju fortare vi kan göra av oss med Humboldtuniversitet desto bättre”, vilket väckte spontana applåder från större del av publiken. För Sundgren, ERTI och EU är inte den akademiska friheten något som är prioriterat.

Innehållet i EU:s forskningspolitik

För att ge konstruktiva synpunkter på EU:s forskningspolitik borde i remissunderlaget till Horizon 2020 ha ingått en kritisk utvärdering av tidigare ramprogram, men någon sådan

officiell utvärdering verkar inte existera varken på svensk eller EU-nivå. Regeringskansliet efterfrågar det inte heller.

Tabell 1. Medel i miljoner euro avsatta till EU:s prioriterade forskningsområden inom FP7. Källa: NeoConOpticon Report, Statewatch 2009

ICT	9 550
Hälsa	6 050
Transporter (inkl aeronautics)	4 580
Nanoforskning	3 500
Energi	2 300
Mat, jordbruk och bioteknologi	1 935
Miljö inkl. klimatförändring	1 800
Rymden	1 430
Säkerhet	1 350
Samhällsvetenskap och humaniora	610

I tabell 1 framgår den lilla prioritet som i EU:s forskningspolitik ägnas åt samhällsvetenskap och humaniora, vilket understryker Lissabonfördraget och EU:s nyliberala karaktär.

De prioriterade forskningsområdena är i princip desamma i Horizon 2020, men har omformulerats och grupperats under huvudområdena: Spetskompetens, Industriellt ledarskap, Samhälleliga utmaningar, det Gemensamma forskningscentret (JRC) icke-nukleära åtgärder. Inom huvudområdet samhälleliga utmaningar ingår sex prioriterade områden: Hälsa, demografiska förändringar och välbefinnande; Livsmedelstrygghet, hållbart jordbruk, havs- och sjöfartsforskning och biokemi; Säker, ren och effektiv energi; Smarta gröna och integrerade transporter; Klimatåtgärder, resurseffektivitet och råvaror samt Inkluderande, innovativa och trygga samhällen.

Framväxten av EU:s säkerhetsforskning - Carl Bildt en av grundarna

Här skall inte alla dessa områden kommenteras utan jag nöjer mig att belysa framväxten av EU:s säkerhetsforskning. Det är en kontroversiell forskning som inte har kommit till allmänhetens kännedom.

Som framgår av tabell 1 satsar EU under FP7 1,4 miljarder euro på säkerhetsforskning, men i praktiken är det ännu mera eftersom säkerhetspolitiska aspekter ingår i flera av de andra områdena t.ex. rymden, energi, nanoteknik etc.

Organisationerna Transnational Institute och Statewatch har gjort en kritisk analys av framväxten av EU:s säkerhets- och övervakningsforskning i rapporten *NeoConOpticon*. Den inhemska säkerhetsindustrin i olika länder existerade knappast före 11 september 2001, men har exploderat därefter. Synen på säkerhet har förändrats och den tidigare EU-kommissionären för säkerhets- och inrikespolitik F Frattini sade 2007 att ”säkerheten är inte längre ett monopol som tillhör den offentliga förvaltningen, men en allmän nyttighet, vars ansvar och genomförande skall delas av offentliga och privata enheter”.

Det började med att EU 2003 tillsatte en grupp av 'personalteter' (GoP) inom området för säkerhetsforskning, som fick i uppdrag att arbeta fram ett säkerhetspolitiskt program för EU (ESPR). Gruppen leddes av kommissionärerna Phillipe Busquin och Erkki Liikanen samt därutöver av en medlem och dennes högra hand ("members and their sherpas") från säkerhetsindustrin (EADS, BAE System, THALES, FINMECCANIA, ERICSSON, INDRA, SIEMENS, DIEHL); från forskning och institutioner (TND, FRS, RAND Corporation, Greek Defence Ministry, ISCTE, Pasteur Institute, Belgian Defence Ministry); två EU-parlamentariker från kristdemokratiska gruppen, och en vardera från den liberala och socialistiska gruppen samt observatörerna Javier Solana Europeiska rådet, Chris Patten och Pascal Lamy EU-kommissionen, Ernst van Hoek WEAO, Klaus von Sperber OCCAR, Jean-Jacques Dordain ESA och George Robertson NATO (NeoConOpticon Report, s 10).

Det är intressant att i ett svenskt sammanhang notera att RAND Corporation företrädde av den nuvarande utrikesministern Carl Bildt i sin egenskap av "Member of Board of Trustees". Rand Corporation är en ny-konservativ tankesmedja, som startades av det amerikanska försvaret efter andra världskriget, som presenterar sig som "en icke-vinstdrivande institution som hjälper till att förbättra politik och beslutsfattande genom forskning och analys, särskilt inom hälsa, utbildning, nationell säkerhet, internationella affärer, juridik och business, miljö etc". Det har kritiserats för att ha understött den USA-ledda invasionen av Irak 2003.

GoP presenterade i mars 2004 rapporten "*Research for a Secure Europe*", som formulerade ideologi och mål för EU:s säkerhetspolitiska forskningprogram (ESPR), som blev grunden för EU:s förberedande säkerhets- och övervakningsforskning 2004-2006 (PASR). Den omfattade totalt 65 miljoner euro till 39 projekt fördelat över tre år.

Därefter i april 2005 satte EU-kommissionen i ett beslut upp Rådet för europeisk säkerhetsforskning (ESRAB) med uppgift "att ge råd om innehållet i ESPR med beaktande av förslagen från GoP". Enligt samma formel som GoP ingick i ESRAB representanter från samma europeiska försvars- och säkerhetspolitiska komplex. Det förekom ingen konsultation med varken EU-parlamentet eller de nationella parlamenten. Istället mottogs nomineringar till de 50 deltagarna i ESRAB från EU-ambassadörer, den nyligen upprättade Europeiska Försvarsbyrån (EDA) samt icke namngivna "intressenter". ESRAB skriver självt i sin rapport 2006 "*Meeting the Challenge: the European Security Research Agenda*" att "Det är sällsynt på nationell nivå, och ännu mera på europeisk nivå att slutanvändarna av resultaten från säkerhetsforskningen tillsammans med finansärer och utförare sitter och formulerar forskningsbehovet på medellång sikt. Det är precis vad EU-kommissionen framgångsrikt har lyckats uppnå med skapandet av genomförandet av ESRAB".

Denna rapport lade grunden för EU:s prioriteringar i säkerhets- och övervakningsforskning i FP7, som sammanfattats i fem kärnområden: gränsskydd; skydd mot terrorism och organiserad brottslighet; kritisk skydd av infrastruktur; återuppbyggnad av säkerhet i fall av kris; integration, sammankoppling och koordinerat utförande. För alla dessa kärnområden förordade ESRAB en modell av "total övervakning" av medborgarna.

Forum för Europeisk Säkerhetsforskning och Innovation (ESRIF)

Vid den andra Europeiska konferensen för säkerhetsforskning i Berlin 26 mars 2007 lanserades Forum för Europeisk Säkerhetsforskning och Innovation (European Security Research and Innovation Forum, ESRIF). Detta forum tillkännagavs inte för allmänheten förrän sex månader senare i ett pressmeddelande från EU-kommissionen med undertiteln "Offentlig-Private Dialog inom Säkerhetsforskningen". ESRIF fortsätter den korporativa

forskningsstyrningen och har fått ett vidare mandat. ”ESRIF kommer att gå utöver FP7:s säkerhetsforskning; det kommer att sträva till att möta behovet av långsiktig säkerhetsforskning och teknologisk utveckling över hela EU som kommer att finansieras av nationella, EU och privata investeringar”.

ESRIF är organiserat som en 65 medlemmar stor församling plus ca 660 konsulter i säkerhetsforskning som likt ett ordinarie EU-forskningsprojekt delats in i 11 arbetsgrupper för att utarbeta politiken för säkerhetsforskningen. Varje arbetsgrupp har tilldelats en ”ledare” och en ”rapportör”. Enligt NeoConOpticon har ESRIF ”vägkarta” presenterats vid den Europeiska konferensen för säkerhetsforskning i Stockholm 29 september 2009 under det svenska ordförandeskapet i anslutning till det s.k. Stockholmsprogrammet.

I arbetsgrupp 5 om ’Förutseende och scenarier’ har forskningschefen för Totalförsvarets forskningsinstitut (FOI) Anders Eriksson fungerat som rapportör. FOI skriver på sin hemsida att det deltar i ett 50-tal EU-finansierade forskningsprojekt. I arbetsgrupp 11 om ’Mänsklig och samhälls dynamik i säkerhet’ har chefsforskaren för SEMA (Swedish Emergency Management Agency) och professorn i statsvetenskap vid Uppsala universitet Bengt Sundelius fungerat som rapportör.

Framväxten av EU:s säkerhets- och övervakningsforskning genom GoP, ESRAB och ESRIF är ett flagrant exempel på avsaknad av demokrati inom EU, som har utestängt politiker, det civila samhället och allmänheten. EU-kommissionen har betecknat ESRIF som en ”informell grupp, satt upp tillsammans och samägt av dess intressenter från brukar- och beställarsidan av säkerhetsteknologiska lösningar...det är varken en enhet inom Kommissionen eller en av Kommissionen driven verksamhet”. Detta är enligt NeoConOpticon ett anmärkningsvärt uttalande då det säger att Kommissionen har effektivt ’outsourcat’ den strategiska utvecklingen av EU:s 1,4 miljarder säkerhetspolitiska forskningsprogram inom FP7 till en informell aktörsgrupp fullständigt utan politiskt redovisningsansvar.

Israel – EU:s 28:e medlemsland är en aktiv deltagare i EU:s ramforskningsprogram

Inget annat land får räknat per invånare så frikostigt med stöd ut FP7 som Israel, trots att Israel ockuperar Västbanken och har förvandlat Gaza till ett öppet fängelse. Efter det israeliska forskningsrådet är numera EU den näst viktigaste finansieringskällan för forskning för israeliska universitet och företag. Enligt ett uttalande av EU:s dåvarande höge representant för i utrikes- och säkerhetspolitiska frågor Javier Solana är Israel ”en medlem av Europeiska unionen utan att vara medlem av dess institutioner”.

Det måste vara besvärande för EU:s medlemsstater att mer och mer av EU:s forskningsstöd vänder sig till Israels militärindustriella komplex inklusive dess universitet. Byrån för Counter-Terrorism i Israels nationella säkerhetsråd (National Security Council) har en plats i ESRIF:s församling, och Israels försvarstrupper (IDF), Tel Aviv University och Israels katastrofservice är bland de säkerhetskonsulter som givit råd i ESRIF. Av 46 kontrakt för säkerhetsforskning som beviljades under FP7 första år deltog israeliska aktörer i 10 av dem, varav de koordinerade fyra.

Två forskare vid KTH är f.n. deltagare i RIBS FP7 projektet (Resilient Infrastructure and Building Security project). I ansökningshandlingar anges syftet till att ”utveckla kunskap och vetenskapliga metoder, som kommer att kunna förhindra och skydda den mest utsatta och kritiska infrastrukturen i Europa mot terroristattacker”. Som testobjekt för projektet har valts

den grekiska centralbanken (National Bank of Greece), som ingår som partner i projektet. Den viktigaste partnern i projektet är dock Centre for Security Science and Technology (CSRT) som etablerades 2002 vid Technion (Israel Institute of Technology). CSRT deltar med två 'högt kvalificerade' professorer som har intima kopplingar med det israeliska militärindustriella komplexet. En av dem är enligt ansökningshandlingarna också rådgivare i FP7:s rådgivande kommitté för säkerhetsforskning.

Den europeiska samordningsorganisationen för bojkott av israeliska universitet EPACBI (www.epacbi.eu) har försökt påverka EU-kommissionen att införa nya regler som utesluter israeliska universitet och kommersiella aktörer, vilka är en del av Israels brott mot internationell lag och övergrepp på mänskliga rättigheter, från att få finansiering från EU. Genom forskningsstöd till Israels militärindustriella komplex blir EU i praktiken medskyldig till militära aktioner som visar obefintlig hänsyn till människoliv och palestinska levnadsförhållanden. Vill europeiska skattebetalare att EU skall sätta av deras pengar till en industri som befinner sig i centrum för en av de mest blodiga och utdragna geopolitiska konflikter i vår tid?

Slutsatser och förslag

Regeringskansliet/utbildningsdepartementet har skickat ut EU-kommissionens förslag till ramprogram för forskning och innovation 2014-2020, Horizon 2020, på remiss till 155 instanser, dock inte till någon som företräder det civila samhället. Instanserna har uppmanats svara på "de delar av förslagen som berör dem mest".

I huvuddokumentet skriver EU-kommissionen att det är "viktigt att göra allmänheten medveten om den forsknings- och innovationsverksamhet som finansieras genom Horizon 2020". Med Lissabonfördraget har EU fått utökade möjligheter att styra och urgröpa den nationella forskningspolitiken. EU-kommissionen föreslår att EU:s budget för forskning och innovation ökar med 46 procent upp till 80 miljarder euro (ca 720 miljarder kr) jämfört med det nuvarande programmet FP7.

Detta remissvar påvisar att EU:s forskningspolitik kanske är ett av de politikområden som är minst diskuterat och minst känt bland universitetsanställda, EU-politiker och nationella politiker, andra intressegrupper och den stora allmänheten. Inom universitetsvärlden förekommer praktiskt taget ingen kritisk diskussion om EU:s forskningspolitik och de prioriterade forskningsområdena, som helt är underställda målet att förstärka EU:s konkurrenskraft. Vid flertalet svenska universitet är EU idag näst viktigast eller viktigaste anslagskällan.

Avsaknaden av diskussionen har gjort att EU:s prioriterade forskning om säkerhet och övervakning under århundradets första decennium har kunnat växa fram utan demokratisk kontroll. Rapporten NeoConOpticon skriver att EU:s interna säkerhetspolitik (Homeland security) "fullständigt utgår från idén att de västliga länderna står inför ett hot utan motstycke mot deras levnadssätt. Det kan vara pandemier, politiskt våld eller protester, 'problemet' ses som en allvarlig fara, och 'lösningen' har bäddats in under villkor som favoriserar en förflyttning av politiken för socialt ansvarstagande från civila myndigheter till påtvingat lagstiftande och militaristiska förbud framtagna av securokrater och teknokrater" (s 80).

Få vet att den nuvarande utrikesministern Carl Bildt som företrädare för tankesmedjan Rand Corporation är en av grundarna till EU:s första säkerhetspolitiska program. Få vet att Israel

som ”en medlem av Europeiska unionen utan att vara medlem av dess institutioner” är en eftertraktad partner i EU:s forskningsprogram, särskilt inom det säkerhetspolitiska området.

EU:s forskningspolitik är ytterligare ett politikområde som visar på EU:s odemokratiska uppbyggnad och karaktär. Att Sveriges nationella forskningspolitik skulle urgröpas och underordnas EU:s inre marknad och politiken för global konkurrenskraft var det ingen politiker som pläderade för inför folkomröstningen om medlemskapet 1994.

Folkrörelsen Nej till EU verkar för att Sverige skall gå ur EU och återupprätta den nationella självständigheten. Forskningssamarbete och forskningssamverkan sker bäst inom en mellanstatlig ram, inte genom styrning från EU-kommissionen och övriga EU-institutioner.

I den remissituation som nu föreligger föreslår undertecknad att Sveriges regering och riksdag:

- I den forskningspolitiska proposition som skall presenteras under 2012 införlivas en kritisk konsekvensutvärdering av Sverige deltagande i EU:s ramprogram
- Säger nej till en ökning av svensk skattefinansiering av Horizon 2020, och istället verkar för en så snabbt som möjlig avveckling av deltagandet i EU:s forskningsprogram
- Säger ett omedelbart nej till Israels deltagande i EU:s forskningsprogram
- Säger ett omedelbart nej till allt svenskt deltagande i EU:s säkerhetspolitiska forskning.

Jan-Erik Gustafsson

Ordförande
Folkrörelsen Nej till EU
Docent KTH

